

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JIM NORWORLD

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΟΥ

ΤΑΝ ή γυναίκα μου κι' εγώ, ξεκινήσαμε γιά να πάμε στον παλαιό Σκωτικό πύργο του θείου της λόρδου "Ατολεύ, όπου είχαμε προκληθή γιά λίγες εβδομάδες, είμαστε γεμάτοι άνακούφισι.

Δεινές χρηματικές στενοχωρίες, μ' είχαν φέριε σέ άδιέξοδο τούς τελευταίους μήνες. Εύκολα θέβαια μπορούσα νά θρω μιά όποιαδήποτε δουλειά και νά ζήσω περιωρισμένα έως ότου καλύτερες ή κατάστασις. Μά ή ιδέες τής ήλιθίας άξιοπρεπείας, ή όποιες παραγγέλιαν τό κρανίο τής γαλαζοαίματης γυναίκας μου, μέ έμποδίζαν νά καταπιστώ μέ μιά έντιμη έργασία και νά τά «φέρω δόλτα» προσωρινώς.

—Μιά άπόγονος και συγγενής τών λόρδων "Ατολεύ, μου τόνιζε μέ πείσμα, δέν μπορεί νάχη σούζωγιο έναν άπλό τραπεζιτικό ύπάλληλο... "Αν κάνης ένα τέτοιο διάθημα, Χάρρου, θά πάρω διαζύγιο άμέσως!...

"Έπειδή τήν άγαπούσα τελλά, συμμορφώθηκα και μέ αυτή, όπως και μέ τίς τόσες άλλες άπαιτήσεις τής. Και γι' αυτό, κάθε μέρα πού περνούσε, μέ θύβιζε συγχρόνως και περισσότερο στην άδυσσο τής οικονομικής καταστροφής κι' άρχιζα πειά ν' άντικρύζω κι' αυτό τό ίδιο τό φάσμα τής Πείνας μπροστά μας...

—Νά δούμε τί ύποβολή θά μας κάνη ό θείος μου, Χάρρου!... μου είπε ή Μάτζι, τήν ώρα πού άπ' τό άμάτι μας άντικρύζαμε στό θάθος τού όρίζοντος τόν πύργο. Μιά φορά ή άπάντησις του στην έπιστολή μου ήταν εγκάρδια, και...

—Δέν έκανεσ καλά νά τού γράψης, χωρίς νά τό ξέρω!... τήν δεικνύσα δυσαρσητημένως, "Όστε δέν ήταν αυθόρμητη ή πρόκλησις του, λοιπόν!...

—Μην είσαι σχολαστικός, Χάρρου!... εφώνισε ξερά ή γυναίκα μου, "Έξευτελισμός εινε ή δουλειά πού σκέπτεσαι νά κάνης... Κι' όχι ή παράκλησις· μιάς άγαπημένης άνηψιάς στον γέρο-θεο τής, νά τήν βοηθήση λίγο σέ μιά στιγμή στενοχωρίας!

"Ω! Έτσι μέ άποστώμενα πάντα τις ή σκληρή εκείνη ήγούσα... "Ήμουν ένα νευρώσατο δίχως θέλησι στά νύχια τής, στά πολυδάπανα καπριτίρια τής και στή σκληρή καρδιά τής... Πόσο τόν άγαπούσα τυφλά και μοιραία, αυτόν τόν θηλυκό καταναί!...

"Άκληρος, γεροπαράξενος ό λόρδος "Ατολεύ, τσακισμένος από μιά ζωή καταγάρησης, μέσ ύποδέχτηκε μισοεξαπλωμένως στην πολυθρόνα του. "Η παραλοία όλοκληρου τού δεξιού μέρους τού κορμιού του, τόν έμποδίζε νά κινήται, και τόν έσπραχνε καθημερινώς σιγα-σιγα πρós τό θάθος τού τάφου.

Τά νύχια του φωτίστηκαν από ένα άχρωμο χαμόγελο, μόλις μάς είθε.

—Καλώς ήρθαστε, παιδιά μου!... μάς είπε μ' ευαγρίστησι, θά σφαιρώνετε μέ τό νειάτα σας τήν κρούα μοναξιά, στην όποία είμαι άθελά μου κατακόκαμνως... Είμαι ίκανοποιημένος πού σέ γνώρισα, Χάρρου... "Η άνοιχτόκαρδη μορφή σου δείχνει, πώς ήταν τυχερό τό γάμο τής ή άνηψιά μου... Κι' γαίνομαι γι' αυτό, γιατί εινε ή μόνιη συγγενής πού μούμεινε στον κόσμο!...

Πόσο ήμουν συγκινημένος άπ' τό καλά του λόγια!... Μιά άκαταπίκτη συμπάθεια μ' έσπρωχνε πρós τόν άνάπηρο αυτόν ήλικιωμένο ευπατίδη, Κι' εγώ τού ψιθύριζα λόγια ευαριστιών κι' ένοιθα μέσα μου μιά λαχτάρα νά τόν σφιέω /και νά τού φιλήσω θερμά τό στεγνό γέρι, τό θλέμμα μου έπαισε μηχανικά στά μάτια τής γυναίκας μου και παρευθός σφίγηκε ή ψυχή μου άπό άόριστη φρίκη!...

Θέέ μου, τί ήταν εκείνο πού νόμισα πώς διάβασα στά λαμπερά σαν τσακαλιού μάτια τής;...

Δέν έξω... Δέν έξω...Κι' όμως, πόσο τρεμούλιαξα άθελά μου!...

—"Ένοχ!... "Ένοχ!... Στάσου!... Σέ θέλω!...

"Έτσι φώναζα λαγταρισμένος κάποιο πρωί στον "Ένοχ, τόν ήλικιωμένο και πιστό ύπρητέ τού λόρδου "Ατολεύ, καθώς τόν είδα νά θναίνη έξάλως άπ' τήν έξώπορτα τής αώλης τού πύργου. Τά άτακτα λευκά μαλλιά του, τά άπλαή από κάποια μυστική φρίκη μάτια του, και τό κλονισμένο μιά γρήγορο θήμα του, μέ αυειτάραξαν.

— "Ένοχ!... "Ένοχ!... Ξαναφώναξα

πάλι, τρέχοντας έπίσω του και προλαβαίνόντας τον στό έρημικό τραχύ μονοπάτι, τό όποίο άδηγούσε άπ' τόν άπομωιωμένο πύργο στην γειτονική κομψόλη Νόρουντιν.

"Ο "Ένοχ μέ άκούγε θέβαια, μά δέν άποφάσιζε νά σταματήση. Στις έπαπειλημένες όμως φωνές μου, κι' άφού δίστασε άρκετές στιγμές φανερά, άποφάσισε νά σταθή.

—Γιατί είσαι έτσι ταραγμένος;... Πού πάς πρωί-πρωί;... τόν ρώτησα μέ άόριστο φόβο, θλέποντας τό ίσχνό και γέρικο πρόσωπό του κίτρινο άν μάσκα νεκρική.

Τά μάτια του άστραψαν, και μούβριξε ένα θλέμμα άλλόκοτα έχθρικό. Κάτι πήγε νά μου πη, κάτι τό θβαιο, σαν έξοπασμα άγανακτιομένης ψυχής, μά τόν ένωιασος παρευθός νά συγκρατητέ μέ προσπάθεια, και νά μου λέη:

—"Α, εσεις είστε;... "Έλάτε μαζί μου, σέρ, και γρήγορα θά μάθετε!...

"Ο άόριστος σαρκαστικός τόνος τής φωνής του, μ' έκανε νά τόν άκολουθήσω σαν αυτόματο. Στις διαρκείς όμως έρωτήσεις μου τί ήταν αυτό πού τόν συγκινούσε έτσι και τόν άνάγκασε μάλιστα σ' αυτόν τόν άσυνήθιστο πρωινό περίπατό του, περιερίζον νά ψηφισή ακατάληπτα μασσημένα λόγια, και νά ταχύη τού γρήγορο άλλωστε θήμα του.

Μέ στατάληξι είδα πώς σταματήσαμε μπρός σ' ένα μεγάλο κτίριο, μόλις μπήκαμε στό χωριό, τό όποίο άπ' τήν έπιγραφή είδα πώς ήταν ή "Αστυνομία. Κύτταξά έρωτηματικά τόν "Ένοχ, κι' είδα στά μάτια του νά λάμπη μιά άγρία έκφρασι ψυχικής ίκανοποίησεως.

—Τί ζητούμε εδώ;... έκανε νά τόν ρωτήσω, άνήσυχος μά κι' έκθαμβος.

—Πιάστε τον!... Πιάστε τον!... ούβριλαξε ξαφνικά ό "Ένοχ, δείχνόντας με σ' έναν άστυφύλακα, ό όποίος φάνηκε εκείνη τή στιγμή στην έξώπορτα.

"Ακούγοντας τίς άγριες αυτές κραυγές του, πετάχτηκαν από μέσα κι' άλλοι άστυφύλακες, οι όποίοι μέ τράβηξαν στό γραφείο τού άστυνομίου χωρίς καμιά αντίστασι έκ μέρους μου. "Ημουν τόσο μουδιασμένος άπ' τό άνεξηγήτο κι' άπροσδόκητο αυτό περιστάτικό, ώστε νόμισα πώς όνειρευόμουν. Γι' αυτό, σαν μέσος σ' ένα έφιαλτικό όνειρο, άκούσας σέ λίγο τόν "Ένοχ, νά λέη στον άστυνομίο λαχανιασμένως:

—Αυτός... "Η γυναίκα μου... "Ανηψιά τού άφεντικού μου... Μονάχη κληρονόμος του... "Απ' τήν ήμέρα πού ήρθαν στον πύργο, αυτή τόν περιεποίησε... Κι' ό άφεντικός μου πάει στό χειρότερο... "Υποψιάστηκα... Παραφύλαξα γιές τή νύχτα... Κι' είδα τά μεσάνυχτα νά μπαίνη εκείνη στο δωμάτιο τού άφεντικού μου... Κρυφά... Κλεφτά... Και νά χύνη κάτι από ένα μπουκαλάκι, στην καρφαά τού νερού του... Εινε άναίσθητος τελείως, σήμερα ή έξοχότης του... "Ο άφεντικός μου!...

"Ένωιασα τόν κόσμο νά γίνεται θαμτός μπροστά μου. Κυλίστηκα λιπόθυμος, μά πρόλαβα ν' άκούσω τόν άστυνομίο νά λέη μέ έπιτακτική φωνή:

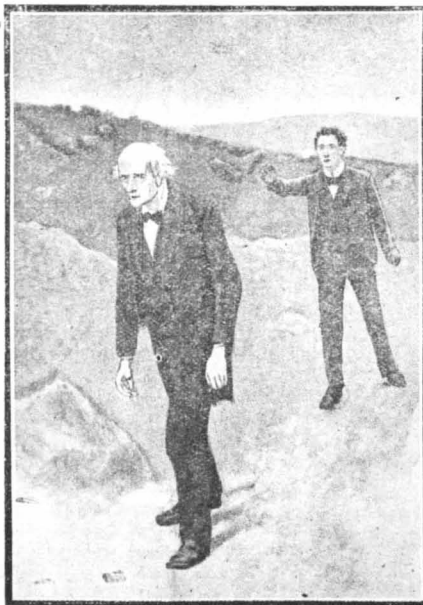
—Να ιτυθδον άμέσως μέ πολιτικά δυό άστυφύλακες, γιά νά μην κινήσων κανενός τις ύποψίες... Νά πάρον μαζί του και τόν άστυφάρο, και νά πάν στον πύργο... "Ο κύριος νά κρατηθή, καθώς κι' ό ύπρητής, μέγιστου έξακριβωθή τό θάσιμο τής καταγγελίας του!...

—"Επάνω τά χέρια ή πυροβολώ!... εφώνισε ό ένας άπ' τούς άστυνομικούς, μόλις άντίκρουσε τήν Μάτζι, τήν θελκτική μά θηριόκαρη γυναίκα τού Χάρρου "Έγκερτεν κι' άνηψιά τού λόρδου "Ατολεύ.

—Περίεργη τελοσπάντων ή δύναμις τής συνηθείας σ' εσάς τούς άστυνομικούς!... σάρκασσε κείνη, διατηρώντας τήν σατανική γαλήνη τής. "Ι έγετε νά φοβηθήτε από μιά γυναίκα... Και γι' ατλή όλη αυτή ή πάνοπλη εμφάνισις σας;...

—Συγχαρείστε μας γιά τήν τραγυητά μας, κυρία μου!... έξακολούθησε ό άστυνομικός, έπιτηρώντας συγχρόνως άγρυπνα όλες τις κινήσεις τής. "Ώστόσο όμως ό δόκτωρ Μπέντλεϋ εξετασει τήν κατάσταση τής έξαχόπητός του τού λόρδου "Ατολεύ, είμαστε όπογερομένοι νά μην άποακρινθούμε από κοντά σας!...

"Ο δόκτωρ Μπέντλεϋ άποσπότηκε

—"Ένοχ!... "Ένοχ!... Στάσου!... Σέ θέλω!...

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Κουτσομπολιό:

...Της πρόσφερο το χέρι του και την περιουσία του
-Και δέχτηκε;
-Όχι. Το πρώτο ήταν πολύ μεγάλο και η δεύτερη πολύ μικρή.

Έθραϊκά:

Ο θείος (στον μικρό άνεψιο του, ο οποίος παίζει σκάκι με το φίλο του).-Αν κυριέψης το φρούριο του, θα σου δώσω 50 φράγκα

Ο μικρός (ύστερα από ένα λεπτό).-Θεΐε, το κυριέψα το φρούριο! Δώσε μου τὰ 50 φράγκα..

Ο θείος.-Μπᾶ! Το κυριέψης τόσο γρήγορα!.. Πῶς τὰ κατάρφεσ;

Ο μικρός.-Απλούστατα! Έδωροδόκησα τὸν ἀντίπαλό μου, με τὰ μισὰ ἀπ' τὰ 50 φράγκα πού θὰ μοῦ δώσης!

Σ τὸ δικαστήριον.

Ο πρόεδρος.-Ὅστε εἶχες τὸ θράσος νὰ μπῆς τὰ μεσάνυχτα μέσα στὴν κρεββατοκάμαρά τους καὶ νὰ τοὺς πάρης ὅτι, εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν;

Ο κατηγορούμενος.-Μὰ καὶ τὴν ἄλλη φορά πού ἔβλεφα μέσα-μεσημέρι, πάλι μου εἶπες, κ. πρόεδρε, πῶς εἶμαι θρασύς. Πότε λοιπὸν πρέπει νὰ δουλεύουμε;

Ἡ κυρία μπαίνει νευροισμένη στὴν κουζίνα καὶ λέει στὴ μαγειρίσσια:

-Νὰ σοῦ πῶ, Εὐγενία, ὁ κύριος κάθε μέρα παραπονιέται: "Ἄλλοτε ἡ σούπα εἶνε ἀνοστή, ἄλλοτε τὸ κρέας κακοψημένο κ' ἄλλοτε ἡ σάλτσα ἀποτυχημένη. Αὐτὴ ἡ κατάστασις δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ.. Τὸ καταλαβαίνεις, πιστεύω.."

Ἡ Εὐγενία κουνάει μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι της κ' ἀπαντᾷ:

-Ἄν τὸ καταλαβαίνο, λέει;.. Ἄπορῶ μάλιστα με τὴν ὑπομονὴ σας τόσοσ καιρὸ! Ἐγὼ στὴ θέσι σας, θὰ τοῦδινα ἀπὸ καιρὸ τὰ παπούτσια στὸ χέρι!...

ἀπ' τοὺς ἄλλους δυὸ ἀστυνομοὺς, κ' ἀκολουθώντας μου, ἐκθαμβῶν γιὰ τὰ ἀνεξήγητα αὐτὰ γεγονότα καμαριέρα, ὠδηγήθηκε στὸ δωμάτιο τοῦ λόρδου. Μὰ ὅταν σὲ λίγο φάνηκε ξανά, ἦταν ἰδρωμένος καὶ χαλκοπράσινος ἀπ' τὴν ἀγωνία, καὶ με φωνὴ φθιφωριστὴ εἶπε:

-Ὁ λόρδος "Ἄσλεϋ ξεψύχησε πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἀπὸ ὑπόλη ἀλλὰ σοφορὴ δηλητηρίαση... Μόνον μιὰ χημικὴ ἀνάλυσι τῶν σπλάνων του θὰ μᾶς καθορίσῃ τὸ εἶδος τοῦ δηλητηρίου, γιὰτὶ ἡ περισσότερες ἀπατηλὲς ἐκδηλώσεις τοῦ θανάτου, μᾶς τὸν παρουσιάζουν ὡς προσεθόντα ἀπὸ ὀλοκληρωτικὴ παράλυσι καὶ συγκοπὴ τῆς καρδιάς... Ἡ κυρία πρέπει νὰ τεθῆ ὑπὸ κράτησιν!...

Τὴν ἐπομένῃ τὸ πρωὶ ἀφέθηκα ἐλεύθερος... Μὰ τί νὰ τὴν κάνω πειὰ τὴ ζωῆ;... Εἶμαι πειὰ ἕνα ράκος, γιὰτὶ ἐνὸς ἡμερῶνυχτο φρικώδης ἀγωνία στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς, με γέγρασα 30 χρόνια... Εἶμαι ἕνα ἀξιοθρήνητο ψυχικὸ ναυάγιο, ὕστερα ἀπ' τὸν ἀνήκουστο, ἀπ' τὸν ἀπαίσιο κλονισμό πού δοκίμασα, ἐκείνο τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης, τὸ ἀέχαστο καὶ μοιραίο:

-Εἶστε ἐλεύθερος, κύριε "Ἀγκερτεν!... μοῦ εἶχε πῆ ὁ ἀστυνόμος ἐκείνο τὸ πρωὶ. Ἡ ἐνοχος σύζυγός σας, ξεφεύγοντας ἀστραπαῖα τὴν ἐπιτήρησι τοῦ ἀστυφύλακος κατὰ τὴ στιγμή τῆς ὑπογραφῆς τῆς ἐπιτοπίας ἰατροδικαστικῆς ἐξετάσεως, ἤπτε ἕνα δυνατὸ δηλητήριο καὶ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ξεψύχησε... Ἰκέτευσε νὰ τὴν συγχωρήσετε γιὰτὶ ἡ δίψα τοῦ πλοῦτου τὴν ὤθησε σ' αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο ἐγκλήμα της... Θὰ κληρονομοῦσε τὸν θειο της μετὰ τὸν θάνατό του, καὶ τὸ χρῆμα ἐπνιξε στὴν ψυχὴ της κάθε ἡθικὸ διαταγμό... Εἶστε ἐλεύθερος, κύριε "Ἀγκερτεν, γιὰτὶ τίποτε-οὔτε ἐκείνη ἡ ἴδια-δὲν θρέθηκε νὰ σὰς ἐνοχοποιήσῃ!...

Εἶμαι ἐλεύθερος... Μὰ εἶμαι ἕνας οἰκτρὸς σκλάβος τῆς φθορένης κ' ἀπαίσιας μοίρας μου... Ἡ μόνη ὑπαρξις πού λά-

κυστήσκη - ἀλλοίμονο - στὸ βουρκο τοῦ ἐγκλήματος... Ἐχασε μόνον τὴ ζωὴ της, καί... καὶ τὴν ἔχασα κ' ἐγὼ γιὰ πάντα...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Στὸν ἔρωτα, ὁ ἄνδρας ἀπολαμβάνει τὴν εὐτυχία, τὴν ὁποία ἀισθάνεται, καὶ ἡ γυναίκα τὴν εὐτυχία πού δίνει. Ἡ ἐπιχαριστία γιὰ τὸν ἄνδρα εἶνε ἡ ικανοποίησις τῶν ἐπιθυμιῶν του καὶ γιὰ τὴν γυναίκα τὸ νὰ προκαλῆ ἐπιθυμίες στὸν ἄνδρα. I. Κλαρετί

"Ὅσοι ἐξημενοῦν τὴν γυναίκα, δὲν τὴν ἔχουν γνωρίσει καλά. "Ὅσοι ὅμως διαρκῶς κακολογοῦν τὴν γυναίκα, ἀσφαλῶς δὲν τὴν ἔχουν γνωρίσει καθόλου. Λαφάργχ

Ἡ γυναίκα πού δὲν ξέρει νὰ μεταχειρίζεται τὴ βελόνα καὶ τὴν κουτάλα, μοιάζει με τὸν ἄνδρα πού δὲν ξέρει νὰ μεταχειρίζεται οὔτε τὸ σπαθί, οὔτε τὸ πιστόλι. Λαίδη Οὐόρτλεν Μοντάγγ

Ὁ Ἡρόδοτος δὲν εἶχε δῶρο, ὅταν ἔλεγε ὅτι ἡ γυναίκα χάνει τὴν ντροπὴ της, ἀφαιρώντας τὰ ρούχα της, γιὰτὶ ἡ γυναίκα, ἡ ἀγνή γυναίκα, σκεπάζεται με τὴν ντροπὴ ὅταν ἀμφαεῖ τὰ φροσιὰτά της. Πλουτάρχος

Τὸ χρῶμα τῆς ντροπῆς ὁμορφαίνει τὸ πρόσωπο καὶ τῆς πὸ ἀδικημένης ἀπὸ τὴ φύσι γυναίκα. Περικλῆς

Ἡ μεγαλύτερη κί' ἡ πρώτη χάρις τῆς γυναίκας εἶνε ἡ ντροπή. Διόδωρος

Ἡ γεροντοκόρη κάνει καλύτερα νὰ βράζει καὶ νὰ ποδομαρίζεται, γιὰτὶ ὅταν μὲνι δπως εἶνε, διασφραῖ τὸ φέλον, στὸ ὅποιο ἄνηκει. Μελάν

Ἡ καρδιά τῆς γυναίκας ποτὲ δὲν γεραίνει, γιὰτὶ ὅταν πάθῃ ν' ἀγαπᾷ, παύει καὶ νὰ πάθῃ! Α. Μυρσέ

Νὰ ὁ γάμος!.. Νὰ ἡ προικὰ!.. Ὁ πατέρας λέει: «Κύριε, ἰδοὺ ἡ κόρη μου! Σὰς τὴν δίνω... Χάρης σὲ σὰς, θ' ἀπαλλαγὸ ἀπὸ χίλιες-δυὸ φροντίδες. Κί' ἐπειδὴ ἡ σοφία πού μοῦ ἔξασαλλεζε τᾶςε περισσότερο ἀπὸ τὴν κόρη μου, σὰς δίνω ὡς ἀντάλλαγμα κ' ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα! Νορβίκ

Τὸ «Ναί» εἶνε ἡ λέξις πού ποτὲ δὲν τὴν προφῶρον ἡ γυναίκα, ἐνὸς αἰ ἄνδρες τὴν ἔχουν πάντα πρόχειρη στὰ χεῖλιά τους. Ντερλι

Τὸ μόνον πράγμα πού τὸ συγχωροῦν πάντα ἡ γυναίκα, εἶνε ἡ θρησύτης, καὶ τὸ μόνον πράγμα πού ποτὲ δὲν τὸ συγχωροῦν, εἶνε ἡ ζασιὰ!.. Καζανόβας

Γιὰ τὴν γυναίκα εἶνε προτιμώτερο νὰ μὴν ἀγαπᾷ, παρὰ ν' ἀγαπᾷτὴ γιὰ λίγο μόνον καιρὸ. Σίβτιο Πέλλικιο

Ἡ φιλία πρέπει νὰ εἶνε ἀνοχοποιήσι καὶ ὁ ἔρωτας τυφλός. Ὅποιοι δὲν βλέπει τὰ ἐλαττωμάτα τοῦ φίλου του, δὲν τὸν ἀγαπᾷ πράγματι, καὶ ὅποιοι βλέπει τὰ ἐλαττωμάτα τῆς ἀγαπημένης του, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν πάθῃ νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Αἰμ. Ζολᾶ

Ἡ γυναίκα πού δὲν κοινοῖζει ἀπὸ ντροπὴ δὲν εἶνε γυναίκα. Πὼλ Ζαννέ

Ὁ μεγαλοφρενὲς δὲν πρέπει νὰ παντρεύεται, γιὰτὶ ὁ γάμος σβίνει κάθε μεγάλο καὶ φωτεινὸ πού ἰπτάρχει στὴν ψυχὴ μας. Δις Λεσπινάς

Ἄλθθεια! Τί μεγάλο σκοτάδι θὰ βασιλεύε στίς καρδιές μας ἂν μᾶς εἶπτε ἡ ἀγάπη! Σάρα Μπερνάρ

Ἡ κολακεία εἶνε τὸ πὸ σιχαμεῶδὸν πράγμα τοῦ κόσμου, ἐκτὸς ὅταν ἀποτίνεται σὲ μιὰ γεροντοκόρη! Μαριάνι

Ἡ καρδιά τῶν φιλαρέσκων γυναικῶν μοιάζει με καθρέφτη, ὁ ὁποῖος ἀντανωκλᾷ ὅλα τὰ ἀντικείμενα, ἀλλὰ δὲν διατηρεῖ κανένα ἴχνοσ τῶν περασμένων τους. Ντὲ Μπιέρο

Ὁ ἔρωτας ὅσο πὸ πολὺ αἰῶσ γίνεται, τόσο καὶ πὸ πολὺ ἀξίζει. Βοσσουέτος